

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

* מקום לידתו וישיבתו ונסיעותיו וטלטליו *

א (א) לדתו היתה בקהלת קדש מזבוח, ונכנס לברית מילה בשבת הגדול. וכל שנותיו היו כפי הנשבע בערף ארבעים שנה פחות מעט. כי בשנת הארבעים נפטר ונסתלק למעלה למעלה בירח האתנים בחג ביום שלישי יום רביעי של סכות ח"י תשרי תקע"א באומין העיר אשר בחר בה בחיים חייתו לשכב שם במבאר במקום אחר. ואחר כך שמעתי ששנותיו לא היו כי אם שלשים ושמונה שנה וחצי וכפי הנראה כך האמת. (ויודע כי בשנת תקל"ב היה ראש חדש ניסן בשבת וזה היום שנולד בו רבנו זכרוננו לברכה לשני הדעות הנ"ל)

ב (ב) מן יום לדתו עד שנתגדל ונעשה בר מצוה עד בניסותו לחפה הכל היה בקהלת קדש מעובד. וכבר מבאר קצת פחות מטפה מן הים מענין עבודתו שגם באלו הימים בימי קטנותו ממש התעורר לעבודתו ותברך וכו' והנשואין שלו היו במעדו ועדין וקע כי ממש נשתדף עם בת הרבני הנגיד המפרסם בתורה וביראה מורנו רבי אפרים זכרוננו לברכה. וחותנו היה איש נכבד מאד ומיחס מקור חצבו היה בזאסלאב. אך אחר כך נתגלגל הדבר עד שקבע ישיבתו בכפר אוסיאטין ובשאר כפרים שהם מהישוב של מעדו ועדין וקע, והיה מחזיק בפרים הנ"ל והיה מפרסם בשם טוב בין כל הצדיקים המפרסמים שכלם נתאכסנו אצלו כי היה איש חשוב מאד. גם אשתו היא חמותו של רבנו זכרוננו לברכה היתה אשה פשרה מאד, וזכה להתחתן עם רבנו זכרוננו לברכה.

ג ותקף ביום החפה אחר יציאתו מהחפה היה משתוקק ומתגעגע להשם יתברך וכו' ונתחבר תקף עם רבי שמעון ברבי בער, ומאז היה עוסק בעבודת השם בפפרים הנ"ל ונגע וטרח ...
ההמשך מעבר לדף

חדשות לגמרי, ועלכן זה שנשטמא ורופה להטהר צריך טבילה במקוה כדי להמשיך עליו קדושה וטהרה ממקוה העליונה שהוא המקוה של שבועות שהוא המקוה של שער החמשים, כמו שכתוב בכתובות האר"י ו"ל ומיבא בהתורה וביום הבכורים הסתרה (סימן נו) עין שם, כי משם נמשך הטהרה לכל הטובלים במקוה להטהר מטמאתן.

ואחר שהתחילו להטהר על ידי המקוה הקדושה עדין לא נגמר טהרתן בשלמות וצריכין להמתין עד שיגיעיב שמשן של זה היום ויתחיל יום שלאחריו כמו שכתוב: "ובא השמש וטהר וטהר ואחר יאכל מן הקדשים", להורות שהמשכת הטהרה והקדושה תלויה בימים, שכל מה שבא ונתחדש יום אחר נחוסף ונתחדש קדושה יתרה מלמעלה, כי רק בשביל זה ה' יתברך מקים עולמו מששת ימי בראשית עד הסוף, ובכל עת הוא פורא יום וליילה וכו', כי כל יום ויום של כל ימי עולם הוא בריאה חדשה ממש, כי יום הזה עדין לא היה מעולם.

וצריך כל אחד לשום לב לזה ולהודות לשמו יתברך בכל לב על זה בכל יום ויום ולומר ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית בלב שלם בכל יום וכו'. ועקר התחדשות בכל יום ויום הוא רק בשביל להמשיך ולהאיר מקדושתו העליונה עלינו מחדש לעורר אותנו להתחדש בכל יום ויום ברצונות חדשים ותקוים וכו' לה' יתברך:

ועלכן הטמא שטבל והתחיל להטהר אינו רשאי לאכל בתרומה עד שיגיעיב שמשו ויבוא היום שלאחריו, כי כפי טמאתו, אך על ידי שהתחיל להטהר וטבל במקוה, אך על פירכין אינו יוצא מידי טמאתו בשלמות עד שמתין על התחלת היום שלאחריו שיהיה נמשך יום חדש קדושה חדשה רצונות קדושים חדשים ואז דיקא יטהר לאכל מן הקדשים. (הלכות ברכת השחר ה' - אות מ"א)

פסח כשר ושמה

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"ב ב"ר, יו)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

מצרע

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

יד, ב זאת תהיה תורת המצרע

לתקון המצרע, שהוא הפעל לשון הרע ומחלקת שעשה מריבה בין אדם לחברו וכן איש לאשתו, תקונו להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך, שעל ידי זה עולה כבודו יתברך מולותא וגלותא ועולה לשרשו, עד שעל ידי זה נמשך שלום בכלל ובפרט ונתמקן המחלקת, ועל ידי זה נטהר המצרע הנ"ל מטמאתו.

אף הוא צריך להרהר מאד שלא להתקרב הנפשות בכדי לגדל כבודו על ידי זה, חס ושלום, כי אז לא יוכל לקרב הנפשות כלל ולא יקבל תקונו בשלמות, רק יהיה כל פונתו רק בשביל כבוד השם יתברך (הלכות שילוח הקן ג' לפי אוצר היראה - מחלוקת - ל"ג)

ט, יג **שבעת ימים לטהרתו וכו' ורחץ בשרו במים חיים וטהר**

העקר שצריך להאמין שפכל יום ויום נעשים חדשות לגמרי. עלכן צריכין להמתין ולהמתין עד יגיע יום ישועתו, כי ה' יתברך מצמיח ישועות בכל יום כמו שאומרים בברכת קריאת שמע בכל יום, עושה חדשות וכו' מצמיח ישועות וכו', רק אף על פירכין צריכין להמתין הרבה עד תצמח ותתגלה ישועתו בשלמות:

וכל זה רמזה לנו התורה הקדושה בדיני טהרת הטמאים שרב טהרתן תלוי בימים ובזמן כפי ערך טמאתו, כגון הטמאים ביותר כמו טמא מת וזב ומצרע צריכין להמתין שבועה ימים וכו', ובעל קרי וכו' צריכין להמתין יום אחד עד שיגיעיב שמשו ויתחיל יום שלאחריו, וכל זה הוא בחינה הנ"ל שפכל יום ויום נעשים

סיפור השבוע

לראות באב"י הנחל

= הפצה וקרוב (חלק א) =

ע"י (המשך הסיפור) ... ויגע וטרח בעבודת ה' ביגיעה גדולה ובמסירת נפש וכו'.

ע"י והיה נוסע משם לפרקים למזבז, וחזר ונסע ממזבז לשם וגם היה דרכו לדבר לפרקים עם אנשים בעבודת השם והיה מעוררם מאד והמשיך את לבם להישם יתברך בהשתוקקות נמרץ מאד וברבות הימים ושנים שהיה מתענה ומתנגע מאד בעבודת השם ובהתבודדות בלי שיעור ונסיונות אין מספר והוא עדין היה יושב בכפר הנ"ל על שלחן חותנו.

ע"י בתוך כך התחילו קצת אנשים להתקרב אליו קצת גם בהיותו יושב על שלחן חותנו בכפר הנ"ל, והכל היה בימי נעוריו ממש קדם היותו בן עשרים שנה כי היה זריז גדול בעבודתו וגם התחיל בקטנותו ממש בנזכר לעיל ...

אחד בקש ממנו ברכה להפיץ את דעת הצדיק בעולם, השיב ר' ישראל: "אמון הלואי זה העקר, רק תפלה" (אלול תשנ"ד - מירון)

ר' ישראל ספר, שהתפלל ימים ושנים לצאת מהתאוות, ולאחר כמה שנים התעורר באיזה בקר בלי התאוות, ורצה לאכל ולא הרגיש שום תאוה, ובקש מהשם יתברך: "רבונו של עולם, לפחות שבת", וכשראה שהוא בלי תאוות, הבין שעכשו יש לו תפקיד בעולם, והוא - לעזור ליהודים לחזור להשם יתברך.

בשחברים הלכו לפתל להפיץ ספרי מעשיות באמצע סדר הישיבה, שאל בתמיהה, ואף מעט בצער: "ירדתם מהישיבה?" (לשון ירדה).

ר' ישראל דבר פעם עם אחד שהיה עוסק בהדפסת ספרי רבנו, ושאלו ר' ישראל האם הוא משתפר מזה, והלה השיב, שהוא עובד בשביל רבנו בחנם. שאלו ר' ישראל: "מהיכן מתפרנס?" השיב שהריו תומכים בו, וראה שר' ישראל שמח מאד מזה שהוא עוסק בהדפסה ללא תמורה. אמנם הוא שאל את ר' ישראל, האם ראוי לקבל תמיכה מההורים, והשיב: "בנדאי".

יהודי הגיע מצרפת וחשק לגור בארץ, אף התקשה לזה מחמת קשי הפרנסה, ושאל את ר' ישראל אם מתר לו לעסק בהדפסת ספרי רבנו ולהתפרנס מזה, והשיבו: "מדוע לא?" גם נשמע שר' ישראל התיר להשתפר מהפצת הספרים אבל במדה, ולא להתעשר כמו משה רבנו.

אחד ספר לר' ישראל שאנשים לוקחים 'פתקים' ומזכירים אותם ביקר לצרף פרנסתם, ור' ישראל אמר לו, שבנדאי יותר טוב לעסק בהפצה לשם שמים...

פעם אמר לאחד, שצריך מאד להזהר לא לקחת כסף מהדפוס, כי מי שלוקח כסף מהדפוס, אפלו רבנו הקדוש לא יכול לעזר לו, זה כמו שמישהו נכנס לבית המקדש ולוקח משם משהו, שאין לו בכרה.

בשר' ישראל רצה לנסע לאחד מהחברים לצרף הדפסה, הוכיח את הנוכחים ואמר: "אנחנו ישנים, אנחנו ישנים, עוד מעט הנאלה...", והוסיף שצריכים לעסק בהדפסה שיהיה לנו חלק בה וכו' ...

בימי הפסח צריך להתפלל בקול אדיר וחזק, כי התפלה בועקה מסגלת לתקון הברית. כשם שאמירת ההגדה בקול גדול מסגלת לתקון הברית, כמבאר בלקוטי הלכות.

רבונו של עולם, תהיה בעזרנו, שנוכה לקבל עלינו קדשת חג הפסח בקדשה נוראה ועצומה ובשמחה וחדוה גדולה. ונוכה לקיים מצות ארבע כוסות של יין של פסח בשלמות הראוי, בקדשה ובטהרה גדולה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עלינו אור קדשת המוחין העליונים, שנוכה שיהיו נמשכין עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין הגדלות ומוחין דקטנות.

ונוכה לסדר הסדר של פסח בקדשה גדולה כראוי, ותעזרנו לומר ההגדה בקול רם, בכונה גדולה ונוראה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובהתעוררות גדול ובהתלהבות נמרץ, בקדשה ובטהרה גדולה, עד שהקול יעורר הפונה, עד שאנוכה עלינו זה לתקון הברית ולתקון הדעת בשלמות באמת, עד שאנוכה לבא לחדושי תורה אמתים, ואנוכה להמשיך

עצות ותפילות

ספ"ג-ג

אמירת ההגדה לביל הסדר של פסח מסגלת לתקון הברית. (לקוטי מוהר"ן סי' כ, י) על בן צריך לומר את ההגדה בקול חזק ובהתעוררות רבה. כי אמירת ההגדה בקול חזק מעוררת את הדעת, ועל ידי זה זוכים להתגלות הדעת. הינו להבין בדעת זו את שצריך להבין באמת. וכשזוכים לדעת אמת, היא עקר הגאולה. כי גלות מצרים נגרם על ידי פגם הברית, ועל ידי פגם הברית נפגמת הדעת רחמנא לצלן. אבל על ידי ספור הנסים והנפלאות של יציאת מצרים, זוכים לתקון הברית, תקון הדעת, וזה עקר הגאולה. גם על ידי שתית מצות ארבע כוסות יין בפסח, זוכים לתקון הדעת, תקון הברית. משעיר זה יכולים ללמד כמה צריך להזהר בכל מנהג קדוש מן המנהגים המבארים בשלחן ערוך, בהנהגת סדר פסח. כי על ידי כל מנהג ומנהג הנהוג לביל הסדר, זוכים לתקון מחד, ובפרט לתקון הברית, שהיא כלל כל התקונים כמבאר בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ט.

בך בטחו אבותינו בטחו ותפלטמו אליך זעקו ונמלטו בך בטחו ולא בושו

תמיד דבורים חמים כגחלי אש עלידי תפלה ותחנונים. ותכני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו כמו שכתוב, הן אל כביר ולא ימאס. ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדשה רבה ועצומה עלידי תפלתנו, ועל ידיה נוכה להמשיך באורי התורה מלב העליון אשר שם פתובים כל באורי התורה. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה ב')

